

A leleményes bíró

Túlsófélen történt. Egy szegény parasztember kis vagyonkát kuporgatott össze. Felesége unszolására elhatározta, hogy beviszi a városba és beteszi a takarékbába. Útra kelt hát, s amint ment, mendegélt találkozott egy pasival, aki kikérdezte, hogy hová igyekszik. A jámbor paraszt semmi rosszat sem sejtve elmesélte, hogy mi járatban van és egyúttal meg is kérte az illetőt, hogy megmagyarázná, hol keresse a takarékpénztárt, mert ő bizony ott még sohasem járt és hát bizony olvasni sem tud. Midőn a jómadár észrevette a jámbor falusi ember bárgyúságát, ezt mondta a parasztnak:

– Ugyan, bácsika, sohase aggódjon ilyen csekélység miatt. Nyugodtan adja ide a pénzt, majd én elintézem a dolgot, s a takarékkönyvet elviszem a házához, maga meg menjen nyugodtan haza!

A hiszékeny paraszt, mint aki jól végezte dolgát, szépen megköszönte az idegennek az irányába tanúsított jóindulatát és vissza is fordult. Ez a tanakodás egy árnyas fa tövében folyt le.

Midőn odahaza feleségének elmondta kalandját, az asszony rögtön megkérdezte, hogy legalább tudja-e az illető nevét. Az ember megvakarta a füle tövét, s ijedten nyögte ki, hogy bizony ő azt meg sem kérdezte. Az asszony rögtön gyanút fogott és ráparancsolt az urára, hogy azonnal menjen és addig haza se jöjjön, míg a pénzt vissza nem szerezte.

A szegény ember bement hát a városba. Egy rendőrrel találkozáva elsírta neki töviről hegyire búját-baját. A jószívű rendőr felajánlotta segítségét, s együtt mentek megkeresni a rablót. Rá is akadtak az egyik korcsmában, de bizony a csavargó sehogyan sem akart emlékezni a dologra, és letagadta, hogy nála lenne a szegény ember pénze. Azonban a rendőr nem sokat teketóriázott, hanem bekísérte a bíró elé. Itt a paraszt újra előadta panaszát, de a csirkefogó váltig tagadott. A bíró végighallgatva a vallomást, lehúzta a csavargó ujjáról aranygyűrűjét, s odaadta a szegény embernek, azzal a meghagyással, hogy azonnal menjen vissza ahhoz a fához, hol a pénzt átadta a csavargónak, s a gyűrűt háromszor koppintsa a törzséhez, azután

jöjjön vissza. Amíg a paraszt odajárt, a csavargót szobájában tartotta.

Várakozás közben a rendőrhöz fordulva hirtelen így szólt a bíró:

– Vajon már odaérhetett-e?

Erre a csavargó akaratlanul is közbeszólt:

– Bizony még nincs ott!

Így elárulta magát, hogy ő lopta el a szegény ember pénzét. Jól megmotozták, s meg is találták nála a pénzt, csaknem hiánytalanul jól elrejtve. Így lett a gyűű a tolvaj árulója.